

Paul Claudel

PÜNKÖSDI HIMNUSZ

*Mielőtt ama déli órán a magasságba emelkedik,
Az apostolokhoz fordul az Úr s eképpen szól nekik:
„Még tíz nap, és elnyeritek a vigasztaló égi lelket.*

*Most szomorú a szívetek, mivelhogy az Atyához visszatérek,
Mégse sírjatok, fiacskáim, mert nagy titkot jelentek most ki néktek;
Fiaim vagytok, kedves fiaim, és szolgálóimnak többé nem nevezlek.*

*El kell vonnom egy percre arcom tőletek, hogy lelkem leszálljon reátok,
Hogy szívemet nyílt szívvel szívetekbe s lelkemet lelketekbe fogadjátok,
S vegyétek a Lelket, ki nem szól önmagától, csak azt ismétli, amit hallott”.*

*Ezért tíz nappal azután, hogy Jézus Krisztus mennybe ment, és húsvét után
hétszer héttel*

*Anyánk, Mária körül mind az Egyház, s az Egyház élén János, Jakab, Péter,
Hallották, amint zuhatagként zúg a Lélek, s fölöttük Isten harsány nyelve
harsog!*

*Isten fényének napja rajtunk! isteni fény szépsége! hajnal előtt született!
A testet megtisztította a víz, a zengő lélek megtisztítja a vizet!
Hogyan? nem volt elég a víz, gyors, tiszta tűzből támad újulás hát!*

*Koronázd meg természetünket, kegyelem! Jőjj, Lélek, jőjj, teremő Fuvalom!
A Lélek ingyen szabadítja föl a teremtett világot e napon!
A régi törvény meginog, s Isten gyermeke szétroppantja láncát!*

*Csodálatos szentség, az én szívem boldogan befogad!
Tudom, hogy új rend váltja föl a régi bizonyosságokat,
A félelmet fölemesztí a szeretet, s a halált elnyeli a győzelem.*

*Jézus, kiben minden idő teljességére érkezik,
Ahogyan nekünk adta születését, föltámadásában is részesít.
Velünk van, ahogy tegnap is velünk volt és holnap is velünk leszen.*

*Ezerkilencszáz éve volt amaz első pünkösdi ünnep,
Ezerkilencszáz éve volt, hogy a tágas teremben összegyűltek,
S az áldott kehely áldozói vendégei lettek az égi lángnak.*

*Rajtunk a sor, az örök szeretet lakomáján foglaljunk hát helyet.
Galileai férfiak, mért kémlélitek az eget?
Látjátok, velünk van az Úr, emeljünk ime három sátrat!*

*Akár az új sereg, ha első hadsora kiért a fényre,
Zárt rendben lép be nemzedékünk a kegyelmi teljesség idejébe,
A tökéletes bizonyosság a teljes hittel újra egyesül.*

*Ünnepség hatalmas harangjai, zúgjatok hát fejünk felett!
Zengjétek az Igazság ünnepét, a duplex major ünnepet,
A sexta órájában a napot, amint körének közepében ül.*

*Gyógyítsd meg ezt a halandó szemet! az alvó szívet támaszd napvilágra!
Jőjj, falánk Lélek! jőjj, halál halála!
Erőnek teljessége, mely a bőség teljében feszül!*

*Tűz vagy és nem égetsz el engem !
Víz vagy és nem telítesz torkig engem !
Nem szerzel semmiféle bajt nyomorult alkotásaidnak.*

*Nem teszel erőszakot rajtunk, villámod nem gyötör, nem sujt a porba,
Csak jelenléted érzi szívünk olvadozva,
Szíved szívünkben mint feltört pecsét s elmondhatatlan illat !*

*Mint a bűnös asszony feltört edénye, amelynek édes illata az egész házban
tovaszáll !*

*Szívünk már nem békél meg soha többet, nem gyógyulunk meg soha már !
S nem hasonlítod többé hivedet azokhoz, akik nem szerettek téged !*

*Mint a jó ember, aki Jézust egykor nagy titokban fogadta,
Ámul lelkünk és alázattal figyel a hétszer szent szavakra,
S amit hallott, a dolgokat elismétli halkán neki a Lélek.*

*Békében lakozik, az Úr ereje lombosul föléje.
Mint az egyszerű szolgálóleány, egy homályos szabában üldögélve,
Nem vitázik veled, és amit mondasz neki, teljesül.*

*Az Úr kegyelme van fölötte, minden emberi kegyelmeket meghaladván !
Nemcsak vasárnapon, hanem a hétnek minden áldott napján
Vele van az ő jegyese a tilalmas ajtón belül.*

*Mint mikor az Arany Kapu alatt Anna és Joákim egymásra leltek,
A sugalló Lélek úgy egyesül teremtetett lelkével a jegyesnek,
Kinek nincs a világon semmije s ajkát és a lelkét kínálja.*

*Ó jőjj, szerelem szorongattatása, lustaságunkat sebző ösztöke,
Jőjj, Isten félelmének lelke, te bölcsességnek kezdete,
Jőjj, elégtelenségünk rettegése és korholásod látomása !*

*Jőjj, gyöngéd áhitat, hitvesi és szentségi szeretet,
Jőjj, jónak és rossznak tudása, jőjj, ítélet és izület,
Jőjj, vértanúk ártatlan ereje, hitvallás elszánt arcokon előmlő tiszta vére !*

*Jőjj, bennünk való hivatás, legjobb dolgok tanácsa,
S végül te is, belső napunk, hétszínű szívárvány héjába zárva,
Értelem és zamatos ismeret villódzó lüktetése !*

*Nyíljatok meg, örök kapuk ! hiába áll ellent a zár s csikorog a sarokvas;
O emberek, testvéreim, mért abban higgyünk mindig, ami odvas ?
Mért ne innátok az edényből, mely íme a ti részetek ?*

*„Többre tartjátok — szól az Úr — az igazságnál a bálványokat,
Az életnél a halálotokat, a szabadságnál szolgaságtokat,
Pedig, szerelmes fiacskáim, mit tehetnék még többet értetek ?*

*Kiszolgáltattam arcomat a pofonoknak, homlokomat tövissel koronázták.
Átélttem teljes elhagyatottságom, isteni Személyem magányát;
Csak egy kint mondjátok nekem, mit nem ismertem kínatok közül.*

*A ti egy napi gyötrelmeitekhez én hozzáadtam végtelen személyem.
Az öt seb, amit testemen ütöttetek, velem lesz majd a megdicsőülésben.
Kezetek közt volt a Mindenható, gyöngén és mezítelenül.*

Eljött a ti időtök is, s ti órátokkal bátran éltetek.
Ime fölviszem Atyám jobbja mellé szenvedésteget s emberségteget.
Azt akarom, hogy ahol én vagyok, gyermekeim is velem legyenek.

Hogy megérthessétek az Istent, nektek is Istenné kell lennetek.
Én ember lettem értetek, és most Istenné teszlek benneteket,
S az ige aki ismeret, leküldi im a szabadító Lelket.“

Ha mások megtagadnak is, én Uram hiszek benned legalább még!
Ó Jézusom, ha elhagynálak, nálad jobb gazdát hol találnék?
Tudom, te vagy az, akiről a Könyv első versei énekelnek.

Teli mértékkel mértél minenkünk. Ecce odor agri pleni!
Im a föld, amit megáldottál, a hely, amit kegyeskedtél kimérni,
Mint akin túlsok dicsőség tornyosul, s nem tudja, mitévő legyen az árva!

Az Úr alkotta e napot, örvendezzék hát Őbenne a nép.
Júniusban még hátra van a nyár, s a tavasznak sincs vége még.
A föld királyi nászának ez még csak a vigiliája.

Örömnünknek nincs vége még, a holnapnak is napja van!
Csakhamar kihamvad a zöld, s helyébe lép a dús arany!
A csöndes égen csakhamar kioltja a Félholdat és Göncölt a nap.

Kik nem hisztek a kalcedón s azúr Jeruzsálemben, lássatok tehát.
Ez a föld itt legalább a miénk, ez az óra bizonyos legalább!
Ki kétkednék öröksége feől, ámulva ennyi dús szépség alatt?

Bár az ember panaszkodik, a teremtés elégedettségben lakik.
Van miből nőjön és van mit egyék s dicséri Istenét, amíg
Az örökélet nagy napjára vár, mely megvilágít képeket és árnyakat.

Már hallom is a kart, amint a Vidi aquamot s Aspergest intonálja
bátran.

Mi meg kezdjük a Confitemini, ragyogva és fürödve ifjúságod sugarában.
Mint akik látják mind a rosszat, de tudják, hogy kegyelmedé a hatalom.

Ne korholjatok semmiért! legalább ez az óra legyen az enyém,
Mikor remegek szabadító Istenemnek és a föltámadt Földnek örömen
S minden templom zengő harangszaván, amit felém sodor a fuvalom!

Ha van köztünk, aki szükölködik, bőven van itt isteni eleség!
Ha akad köztünk, aki gyöngé, hajtja mellünkre a fejét!
De mai napunkat semmi bánat ne háborgassa örömeiben!

Az emberek nevettek őseinken, mert az újbortól ittas lett a kedvük,
De hogy sirhatnánk azon a napon, mikor koporsónk földelét levetjük,
S a világ Legyőzője ott ül a győzelem és zsákmány közepében?

Megpróbáltak minden bűnt egy tömegben, s parancsolatod ugyanaz maradt.
Fölhoztak minden érvet egy tömegben, és Igazságod ugyanaz maradt.
Meghozza mindig pünkösödöt e hónap, mikor még fanyarkásak a gerezdek.

Ezerkilencszáz éve múlt, hogy az a nagy lárma támadt az égből.
Rajtunk a sor, mi visszük a keresztet, ahogy megkaptuk őseink kezéből,
S nézzük rendíthetetlen bizalommal, nézzük, mi visszük a keresztet.

Hol vannak ellenségeid most ? a tanúk, kik ellened vallanak ?
A nyelvzavar szelleme rajtuk, Bábel kelyhétől ittasak.
Olyanok, mint az okatlan barom, mely nem ismer se igent, se nemet, se jót,
se rosszat.

Aki nem gyűjt veled, az szétszór mindörökké.
Ki az egységet elvesztette, semmit nem tud együtt tartani többé.
Annak már minden visszájára fordul s a szülő semmiségre visszaroskad.

Hol vannak a kevély pöffeszkedők ? Hová lettek a csecsemőzabálók ?
Emberi dicsőségük odalett, hírük-nevük hirtelen tovaszállott,
Mint Judásé, ki úgy veszett el, hogy kiontotta a belét.

Kitárult a pokol előtte, és püspöksége más kezébe tétetett.
Amért egy hitvány félreáll, nem akad meg az istentisztelet.
Leméri Isten angyla, aki távozik és aki belép.

Ó Uram, az eső, az éj, a sár nagyon régóta itt időzik immár !
Elegünk van belőlük és a télből s e kétes és komor tavaszból is már.
E beteg és sötét világból, melyet ha tán egy-egy fakó sugár javítgat.

Te megjelenesz, és attól fogva csak te vagy Kelettől Nyugatig !
Megerinted a hegyeket, s a kelő napban füstölögnek csúcsaik !
Ellenségeid leigázod röpte alá győzelmes harcoksidnak !

A te ajkad leheletére kitáruznak a földek és egek,
Hét Napod műve metsző ragyogásban szemünk előtt teljesedett !
Teremtényeid milliói magasztalnak, s az Emberfia fönt a napban ül !

Mikor lassan leszáll az est és rubrikát és nagybetűt homályban elmerit,
Amikor elvégeztem a zsolozsmát mind az utolsó versekig,
Félretéve könyvet és olvasót itt maradok e rőt világban egyedül.

Ferde vonalban két planéta száll, az egyik lent, a másik a magasban,
Szállnak a nap felé, mely lassan tovaszáll e pünkösdnapi alkonyatban,
Mint ezüst sólyom, mely előtt egy gyöngy galamb repül.

Elnémult minden, de a lélek, amelyben minden benne van, nem fér sehogyse
bennem.

A lélek, amely mindent egybefoglal, a hangok tudományában sem ismeretlen.
Apadhatatlan kiáltása bennem mint vizsugár, mely föllövel s szikrázva szétterül!

Nincs hangja, nincs szava, szünet vagy értelem nincs ebben a beszédben.
Egyetlen kiáltás csupán, az öröm modulációja, maga az Öröm, amint fölnyilat
és visszalejt utána szépen.

Ó Istenem, hallok bolond lelkem magamban, amint zokog és dalol egyre már !

Amíg még tart a nappal, amíg az éjszaka le nem teríti szárnyát,
Hallom magamban lelkemet, mint egy örvendező madárkát.
Magányosan dalol és útrakészen, akár egy ujjongó fecskemadár !

(1912)

Rónay György fordítása